

lesztek és imádkoztok Óhozzá. — Tegyük meg ezt most is!

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban.
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Begyakorlás. Irjátok le társaitok nevét! — Gyűjtsetek tulajdon- és közösneveket!

Tollbamondás. Eresz alatt fészkel a fecske. Legszebb ország Magyarország. Hazánk fővárosa Budapest. A mi vizünk a Berettyó. A Tiszába sok folyó ömlik. Iskolánk a Szabadság-téren van.

Kókai Béla.

M E S E D É L U T Á N

— A becsületes köteleességteljesítésről. —

Első a köteleesség

Erdély határánál, Zsibó helység mellett táborozott 1705 novemberében a kuruc csapat bizakodó kedvvel, nagy győzniakarással.

A fákról már lehullottak az elsárgult levelek, a nemrég még lombdus büszke jegenyék ágai úgy meredeztek az ég felé, mint leégett házak üszkös garendái: feketén és reménytelenül.

Annál nagyobb volt a vigság, a heje-huja dáridó a kuruc vitézek között. Harcra volt kilátás, annak pedig ökelmének mindenkor nagy barátai voltak, mert hiszen a labancot ütni, csodálatos gyönyörűség volt számukra. Harsogott is a tárogató, zengett a dal, a boroskupák pedig állandóan üresek voltak. Mikor a jókedv a legnagyobb fokra hágott, a mulatozók közül hirtelen felállott egy vézna, sápadtarcu vitéz, Fegyverneki Sándor és kipirult arccal, tűzbenégő szemekkel szavalni kezdett:

*...Kiontatom vérem apámért, anyámért,
Megöletem magam szép gyűrűs mátkámért.
Meghalok én még ma magyar nemzetemért...*

De itt a jó vitéz is megállott. Nem tudta folytatni, mert elnémitotta a zokogás. Erőtlenül ült le a lóva mellé és nagyokat sóhajtott. De nem sokáig maradt egymagában, mert néhány perc múlva megjelent legjobb barátja, Sámson Gábor.

— Mi bajod lelkem, kis komám? — Talán a bor szállott a fejedbe, vagy bizony az édesanyád szoknyája mellé vágyódsz?

Fegyverneki felsóhajtott.

— Eltaláltad, kenyeres pajtásom, ő utána vágyom. Nem láttam már három egész esztendeje. Ne csodálkozz hát, ha utána vágyom, ha becéző hangját szeretném hallani...

Gábor megvakarta a tarkóját.

— Tyü, ez már nagy baj, igen nagy baj. De hallgass csak ide! Nekem van egy jó gondolatom. Ül fel hamar a lovadra és addig le ne szállj róla, amíg haza nem érkezel. Ha keresni találnak, majd valahogy kimentelek.

Fegyverneki felhördült.

— Nem!... Azt már nem!... Hogy én engedelem nélkül hagyjam el a helyemet?... Soha! Első a kötelesség!...

Gábor erre megvonta a vállát és csak ennyit mondott elmenőben:

— Hát tudod, ha az én édesanyám élne és látni akarnám, bizony elszöknék hozzá, ha fel is akasztanának érte! No, de elég a szóból, már hívnak a cimborák, mennem kell...

Sándor egyedül maradt. Gyöttrődött szegény: harcolt benne az édesanyja utáni vágy és a kötelességérzet. És hosszú tusakodás után mégis — az édesanyja győzött. Felugrott helyéről, fölpattant lovára, s a mulatozó táborra vissza se nézve, elnyargalt haza, az annyira látni óhajtott édesanyjához...

Órákhosszat rohant eszeveszetten: már nemcsak a lóról, de a gazdájáról is patakokban folyt a veríték. Sándor komoran, összeszorított szájjal ült a nyergében. Nem tudott felvidulni még arra a gondolatra sem, hogy nemsokára látni fogja az édesanyját.

— Hát kuruc vitéz vagy te, vagy sehonnai bitang? — jajdult föl a lelkiismerete. — Nem szégyenled magad, Sándor!... Bizony, én röstelem a dolgot és szívből megvetlek!...

Sándor hirtelen megállította lovát.

— Elég! — hördült föl. — Nem, nem bírom a szemrehányást. Forduljunk vissza pejko lovam s ahogy csak a lábaid bírják, fuss vissza a táborba. Az édesanyám megbocsát, tudom, ha elmondom neki, hogy a kötelességért még őt sem akartam látni.

Azzal már vágatott is vissza. És olyan sebesen, mint ahogy elindult, visszatért a táborba. Jókor érkezett. A kurucok már javában verték a labancot. Sándor közéjük rugtatott. Kitértette kardját, az acélpenge megvillant a nap sugaraiban s ahová ütött, elszállt az élet. Így még kuruc talán sohasem harcolt, mint ez a vézna, sápadt-arcu vitéz, Fegyverneki Sándor. De meg is adta az árát! A labancok látva a keményöklű kurucot, közrekapták és a bátor leventét halálra gázolták, mivel fegyverrel hozzányúlni egyiknek sem volt bátorsága.

Bizony, a hős Fegyverneki Sándor ott esett el a csatatéren... Hazáját végtelenül szerető lelke már ott áll az Isten ítélőszéke előtt.

A Mindenható szeretettel végignézett az immár megtért lelken és csöndesen megszólalt:

— Mit műveltél a földön, fiam?

— Nem igen sokat, Teremtőm, mert nem volt rá időm. Hiszen még fiatal vagyok. De azért egyet mégis tettem: meghaltam a magyar szabadságért...

— Derék gyerek vagy, Fegyverneki Sándor — szólott hozzá az Ur, — mától kezdve itt a helyed a jobbomon. És... nem sajnáltad otthagyni a földet, jó vitéz?

— De igen, én Istenem... a porba tiport magyar szabadságot... és... az én édes... rég nem látott anyám!...

Az Ur most gyöngéden magához ölelte a vergődő lelket és a messzeségbe nézve mondta:

— A magyar szabadságot ne féltsd, fiam, mert arra én vigyázok. Nyugodj hát meg... Az édesanyád?... Ő pedig már régen itt van a mennyekben és vár reád... Im, nézz csak oda, kit láatsz ott, az angyalok között szelíden és mosolyogva?...

Sándor remegve az angyalok felé fordította tekintetét.

— Édesanyám! — sikoltotta.

Az anyja magához szorította a drága gyermeket és könnyek között mondta:

— Igen, igen, mindent láttam, drága fiam... derék fiu és vitéz magyar kuruc voltál, teljesítetted kötelességed... De most már el nem hagyjuk egymást soha, soha, én édes, egyetlen fiam, soha...

Arató Béla.

Hangyák

Régi zsombék ősi réten,
Rég ideje jól ismérem,
S rajta elcsudálkozom;
Hogy tizedelt törpe népe,
Hogy fölérez évrül-évre
Hithirdető tavaszon.

Életüket tizedelte
Hitetlen tél irtó lelke,
S összefognak — kevesen.
Utat vésnek, tetőt vernek,
Soha-soha nem hevernek,
Épitenek csendesen.

Ősi rétet mérickskélük,
Láncot huznak, szét is méri,
Karót vernek, — hasztalan, —
Kerítést is vonnak végül:
A zsombék csak újra épül, —
Amig igaz hangya van!

Móra István.

Lusta Bandi

Bandi nagyon lusta, aluszékony fiu. Hiába kérleli édesanyja:
— Ird meg a leckét, édes fiaeskám.

Reggel édesapja, az édesanyja s a ház minden népe sem tudja kiverni az álmod a Bandi szeméből. Valahogy aztán mégis csak kihúzzák az ágyból, de már a cipő fűzése alatt újra elalszik. Ezért aztán Bandi nap-nap után elkésik az iskolában.

Szegény édesanyja már a doktor bácsihoz is elvitte. De a jó doktor bácsi csak legyintett a kezével s ezt mondta:

— Kutyabaja sincs Bandinak! Vagyis mégis van egy nagyon nagy betegsége: halálosan lusta! Tessék minden este nyolckor lefektetni.

Bandi délután egyedül maradt otthon. Mit csinált, mit gondolt...